

วิญญานเสนาหา บทนำ

“อืม...ดิน...ดินของฉัน”

เนื้อตัวขาวผ่องเป็นของโยประหนึ่งมีเคยฎกแสงแดดมาแผดเผา กำลังบิดกายอย่างปวดร้าว แผ่นหลังนุ่มเนียนถูกประคองไว้ด้วยมือหยาบ กร้านเพื่อไม่ให้ตะตองแปดเปื้อนไปกับผืนดินกระด้างเบื้องล่างที่ใช้ต่าง ที่นอนนุ่มเมื่อร่างกำยำคล้ำไธแดดกำลังแทรกกายพาให้เคลื่อนคล้อยไปยัง สวรรค์ที่เห็นอยู่รึไร

“คุณพุ่ม คุณพุ่มของไอ้ดิน ช่างหวานเหลือเกิน”

เสียงคร่ำครวญดังไม่หยุดหย่อนเมื่อร่างกายที่เฝ้าทะนุถนอมยิ่งกว่า ชีวิตกำลังบีบรัดไปทั้งแกนกายที่สอดแทรกคับแน่น ปวดหนึบไปหมดจน ต้องเลือนมือไปยึดสะโพกหนุนแน่นของคนโอบรัดท่อนขาอยู่รอบลำตัวเขา

“ดิน ดิน ฉัน อา ฉันจะทนไม่ไหวแล้ว ดินจ๋า”

เขาหอบหายใจถี่จนแทบขาดใจเมื่อมันแน่นย่ำอยู่ตรงจุดกระสันทำให้ ยิ่งต้องเบียดกายไปกับลอนกล้ามแข็งแกร่ง

“รักเหลือเกิน กระผมรักคุณพุ่มเหลือจะกล่าว”

ประโยคบอกรักด้วยเสียงกระเส่าปะปนกับเสียงหอบลึก มือหนาที่

ขยับขึ้นลงพาให้อีกฝ่ายกระโจนเข้าใกล้สวรรค์อยู่รอมร่อ

“ฉันก็รักดิน รักตลอดไป”

เจ้าของใบหน้าคมบดจูบเคล้นคลึงคนใต้ร่างเป็นรางวัล ไม่นานนัก
กล่อมเนื้อก็บีบรัดไปทุกสัดส่วน

“คุณพุ่มของไฉ่ดิน ขึ้นสวรรค์พร้อมกันเถิดขอรับ”

ใบหน้างดงามบิดเบี้ยวก่อนจะขึ้นสวรรค์

ไฉ่ดินปรนเปรอไปทั่วใบหน้า พุ่มได้แต่หงนคอตอบรับกับเสียง
พึมพำจนฟังแทบไม่รู้เรื่อง

“ไฉ่ดินขอสาบานกับเจ้าพ่อต้นไทรริมค้ำน้ำแห่งนี้ ไฉ่ดินจะรักคุณพุ่ม
จนวันตาย และถึงตายก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

ฟ้าคำรามลั่นทั้งที่ไม่มีเค้าแห่งฝนสักนิด รวากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์รับรู้คำ
สาบานรักคำนั้น

วิญญานเสนาหา บทที่ ๑

พ.ศ. 2543

ไตรภูมิซั้บรยณต์กกลางเก่ากลางใหม่ของเขาเล่นอยู่บนถนนเส้นเล็กที่ไล่าะไปตามลำคลองแยกจากแม่น้ำเจ้าพระยาอย่างไม่รีบร้อนนัก เขามักจะทำเช่นนี้ในวันหยุดของเขาที่ไม่มีงานค้าง ชายหนุ่มชอบที่จะซั้บรดไปยังสถานที่ต่างๆ แล้วแวะเที่ยวชมโบราณสถานหรือบ้านเรือนที่มีสถาปัตยกรรมสมัยเก่า ผิดกับวัยของเขาที่มีอายุแค่ยี่สิบปี จนแม้แต่มารดาที่ย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับสามีใหม่ยังอดแหยไม่ได้

“ลูกแม่นี่เหมือนคนโบราณกลับชาติมาเกิด มีอย่างทีไหนอายุแค่นี้กลับชอบเข้าวัดไปดูจิตรกรรมฝาผนัง บางทีก็ไปยืนส่องบ้านโบราณจนแม่กลัวเขาจะหาว่าลูกเป็นโจร”

จำได้ว่าไตรภูมิหัวเราะชอบใจเมื่อได้ฟังคำเข้าแหยของมารดาทีนานๆ จะมาเยี่ยมสักที

“ก็ไมรู้เหมือนกันว่าทำไมถึงชอบนะแม่ แต่ไตรว่ามันสวยดีและคนวาดคงตั้งใจมาก กว่าที่จะทำได้แบบนี้”

ไตรภูมิชอบวาดรูป เขาวาดรูปเก่งและล่ำรางวัลจากการประกวด

ตั้งแต่เด็ก พอถึงช่วงมัธยมเขาก็เริ่มใช้ฝีมือวาดรูปเป็นงานอดิเรกหาเงินเข้า
กระเป๋า ได้เงินเก็บเป็นกอบเป็นกำและในที่สุดเมื่อต้องเรียนต่อมหาวิทยาลัย
ไตรภูมิก็เลือกเข้าเรียนต่อด้านศิลปะ ตอนนั้นเองที่เขาเริ่มใช้ชีวิตอยู่คนเดียว
เพราะมารดามีความรักครั้งใหม่หลังจากที่เลี้ยงไตรภูมิคนเดียวมาตั้งแต่บิดา
เสียชีวิตตอนเขายังเด็ก

มารดาซื้อคอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัยให้ห้องหนึ่งและยกรถยนต์
ไว้ให้ไตรภูมิใช้ เมื่อไปอยู่ต่างประเทศแล้วก็ยังโอนเงินค่าใช้จ่ายมาให้ทุก
เดือน เขาเป็นคนไม่ฟุ้งเฟ้อเหมือนวัยรุ่นคนอื่นๆ เงินที่แม่ให้รวมกับเงินจาก
ภาพวาดของไตรภูมิทำให้เขามีเงินเก็บในธนาคารมากพอดู ไตรภูมิอยู่คน
เดียวอย่างไม่เดือดร้อนเพราะเขาชอบความเงียบและสันโดษอยู่แล้ว

เขาขับรถบนถนนเลียบลำคลองเส้นใหญ่ไปเรื่อยๆ บ้านเรือนยัง
หนาตาเพราะอยู่ในเขตชุมชน จนกระทั่งถึงบริเวณที่ลำคลองเปลี่ยนทาง
เดี่ยวจนเกิดเป็นคูก้น้ำ บ้านเรือนเลยดูบางตาไปบ้าง นั่นเองที่เรียกความ
สนใจจากไตรภูมิได้เมื่อเห็นบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางรั้วเก่าๆ ชายหนุ่ม
จ้องจวนตาไม่กะพริบ เขาเหลียวมองหาเส้นทางจนพบถนนเส้นเล็กนำเขา
ไปสู่หน้าประตูรั้วของบ้านหลังนั้น ไตรภูมิรีบบังคับพวงมาลัยรถให้เลี้ยวไป
จอดหน้าประตูรั้วทันที

ไตรภูมิก้าวลงจากรถและเดินไปที่ประตูรั้วเก่าคร่ำครึเหล็กเกาะกิน
ราวกับมีแรงดึงดูด ดวงตาเรียวจ้องมองไปที่ตัวบ้านกลางพื้นที่กว้างอย่างไม่
อาจจะสายตาได้ บ้านเก่าสองชั้นสร้างสไตล์โคโลเนียล มีมุขหกเหลี่ยมยื่น
ออกมาทางฝั่งหนึ่ง ชายชอบสลักลวดลายขนมปังขิงเป็นแนวยาวตลอดทาง
ที่เป็นระเบียง ไตรภูมิมองแล้วรู้ทันทีที่บ้านหลังนี้สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่หก

ลานกว้างหน้าบ้านรกรกร่ำไปด้วยพงหญ้าสูงเท่าเอวต้นไม้ยืนต้น
สูงใหญ่อย่างไร้ระเบียบขาดการดูแล ตัวบ้านมองเห็นความเก่าแก่จนนึก
เสียดาย จุดที่ไตรภูมิยืนอยู่เป็นประตูรั้วเหล็กสร้างยึดสองฝากด้วยกำแพง
อิฐมอญฉาบปูนที่น่าจะสร้างใหม่ไม่นานมานี้ ทั้งหมดเรียกความสนใจจาก
ไตรภูมิให้เหม่อมองจนลืมตัว

อยู่ๆ ขอบตาของไตรภูมิก็ริ้นผ่าว ความอาลัยอาวรณ์แปลกประหลาดพุ่งเข้าจู่โจมจนหัวใจบีบตัวหนักหน่วง ไตรภูมิก้าวเดินไปยังประตูรั้วเหล็กพร้อมกับใช้มือทั้งสองเกาะมันไว้และแนบหน้าไปจนชิดเพื่อจะมองบ้านโบราณให้ใกล้ชัดที่สุด เขายกหลังมือป้ายหยดน้ำตาที่ไหลลงมาและบอกตัวเองว่าบ้านหลังนี้มีความสำคัญยิ่งยวดที่ไตรภูมิจะปล่อยไปไม่ได้

ทันใดนั้นเองมือข้างที่ยังเกาะประตูเหล็กอยู่ก็สัมผัสกับกระดาษแข็งแผ่นหนึ่งที่เขาซ่อนอยู่ตรงซี่เหล็ก ไตรภูมิรีบพลิกกระดาษแข็งแผ่นนั้น เขาเบิกตากว้างเมื่อเห็นข้อความประกาศขายพร้อมกับเบอร์โทรศัพท์ ชายหนุ่มไม่รอช้าดึงโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์ที่ปรากฏอยู่ที่ทันที ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงตอบกลับ เจ้าของเบอร์เป็นนายหน้าขายบ้านและเมื่อรู้ว่าไตรภูมิสนใจบ้านหลังนี้เสียงพูดคุยก็นิ่งไปด้วยความยินดี

“บ้านหลังนี้เปลี่ยนเจ้าของมาหลายรุ่นแล้วครับคุณ” นายหน้าขายบ้านชี้แจงเสียงใสเมื่อทราบว่ามีคนสนใจสินค้าของเขา

“แต่เดิมเป็นบ้านขุนนางเก่าตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้าที่หกนู่นเนาะ ก็ตกทอดมากับทายาทและขายเปลี่ยนมือมาหลายทอด เห็นด้านนอกตัวบ้านทรงโบราณแบบนั้นแต่ข้างในรีโนเวทเป็นสมัยใหม่แล้วนะครับ มีห้องน้ำอยู่ในห้องนอนห้องใหญ่ มีห้องน้ำด้านนอก มีไฟฟ้าใช้ครบถ้วน เจ้าของคนล่าสุดเป็นนักธุรกิจคนหนึ่งที่เสียชีวิตจากพิษเศรษฐกิจฟองสบู่ เขาตั้งราคาขายไม่แพงเลย”

“ไม่มีคนสนใจซื้อเลยเหรอครับ”

ไตรภูมิตั้งข้อสังเกต บ้านเก่าโบราณที่ยังสมบูรณ์ขนาดนี้ไม่น่าเชื่อว่าจะรอดสายตาจากบรรดานักนิยมบ้านเก่ามาจนถึงตอนนี้ นายหน้าขายบ้านอ้าอึ้งพักหนึ่งก่อนจะตอบเขาด้วยน้ำเสียงขวนเขื้อ

“ก็มีพวกไม่หวังดีเอาไปพูดกันนะครับว่าบ้านหลังเก่ามันเฮี้ยนผีคู่ แต่คุณอย่าไปสนใจเลย พวกนั้นมันก็พูดไปเรื่อย บ้านเมืองเจริญกันขนาดนี้แล้วมัวแต่ไปเชื่อเรื่องเหลวไหลก็ไม่ต้องทำมาหากินอะไรกันแล้ว คุณสนใจไหมล่ะครับ บ้านโบราณพื้นที่กว้างขวางอยู่ไม่ไกลจากลำคลอง ทำความสะอาด

หน้อยก็ใหม่เอี่ยมแล้ว อะ ผมลดราคาให้สุดๆ เลยเข้า”

ไม่ต้องถามว่าไตรภูมิตอบอย่างไร เขาตัดสินใจตั้งแต่ได้ยินราคาขายแล้ว มันไม่แพงเลยเมื่อเทียบกับราคาบ้านเก่าในตลาดผู้นิยมบ้านโบราณที่ไตรภูมิรู้ และเงินเก็บของเขามีพอที่จะจ่ายเพื่อให้เขาได้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้

“ตกลงครับ ผมซื้อบ้านหลังนี้ ทำสัญญาเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เลยนะครับ”

ใช้เวลาเพียงสัปดาห์เดียวการซื้อขายและโอนชื่อผู้ครอบครองก็เสร็จสมบูรณ์ในที่สุดบ้านโบราณสไตล์โคโลเนียลก็ตกเป็นของไตรภูมิในวันหยุดสุดสัปดาห์นั่นเอง ไตรภูมิเกณฑ์เพื่อนฝูงที่เรียนคณะเดียวกันไปช่วยซ่อมแซมบูรณะบ้านที่เขาเป็นเจ้าของ ให้นำรถถูกตัดจนเตียนโล่ง ตัวบ้านได้รับการทำความสะอาดและทาสีขาวทึบลงไป ใช้เวลาทั้งเสาร์และอาทิตย์จึงเสร็จเรียบร้อย บ้านโบราณหลังเก่าอวดรูปโฉมใหม่อย่างสง่าผ่าเผย ไตรภูมิยิ้มมองอย่างภูมิใจ

“มึงจะมาอยู่ที่นี้หรือ”

อาวูร เพื่อนของไตรภูมิเอ่ยถาม เขาเรียนคณะเดียวกับไตรภูมิแต่คนละสาขา ไตรภูมิพยักหน้ารับ อาวูรมองอย่างเป็นห่วง

“กว่านะ มึงคิดอีกทีดีกว่า ที่นี่ไกลมหาวิทยาลัยของเรามาก และมันใหญ่เกินไปที่มึงจะอยู่คนเดียว ถ้าพวกโจรมันรู้มันอาจจะมาทำร้ายมึงก็ได้”

อาวูรเป็นเพื่อนที่ห่วงใยเขาเสมอ ไตรภูมิรู้ดี แต่ครั้งนี้เป็นการตัดสินใจที่ไตรภูมิมั่นใจมากที่สุด เขาแทบจะชนของมาอยู่ที่นี้คืนนี้ด้วยซ้ำ

“คิดมากน่า ใช้อวูร บ้านคนอื่นเขาก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านกูเท่าไร มีอะไรกูก็พอช่วยเหลือตัวเองได้ มึงอย่ากังวลสิวะ ไป ซ่อมบ้านเสร็จแล้วไปเดินเล่นกันดีกว่าพวกเรา”

ไตรภูมิตะโกนเรียกเพื่อน ทั้งกลุ่มพากันเดินพลางพูดคุยสนุกสนานเสียงดังตามประสาวัยหนุ่มไปยังคั้งน้ำที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก เดินไปเรื่อยๆ

ยังไม่ทันจบเรื่องสนทนาก็ถึงริมลำคลอง พวกเขาที่เรียนทางด้านศิลปะมองภาพตรงหน้าอย่างพึงใจ

สายน้ำทอดยาวไหลโค้ง น้ำในคลองใสสะอาดน่าแหวกว่าย ตรงผืนดินริมค้ำน้ำยังปรากฏต้นไทรใหญ่ขนาดหลายคนโอบต้นหนึ่งที่มีรากอากาศแผ่ขยายลงมาปกคลุมจนถึงพื้นดินและผิวน้ำ มีผ้าแพรหลากสีเก่าแก่พันประดับอยู่รอบลำต้น ไตรภูมิถึงกับชะงักงันและขนลุกเกรียวขึ้นมาเมื่อมองเห็นศาลเพียงตามูฟงหลังเล็กๆ ตั้งอยู่ใต้ต้น

เขาต้องเคยเห็นต้นไทรต้นนี้แน่ๆ ทั้งที่ไตรภูมิมั่นใจว่าเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรกในชีวิต ความรู้สึกในตอนนี้นี่ปะปนกันไปด้วยความอบอุ่นและความเจ็บช้ำจนแยกไม่ถูก เขาสะดุ้งเมื่อเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้นมา

“มีต้นไทรด้วยวัย แม่ง ต้นไทรริมคลอง คิดถึงฉากพลอดรักสาบานหน้าต้นไทรของไอ้ขวัญกับอีเรียนเรื่องแผลเก่าขึ้นมาเลย เฮ้ย ไอ้ไตร ถ้ากูจะถ่ายหนังส่งอาจารย์กูจะมาใช้วิวแถวบ้านใหม่มึงนี่แหละ”

สาบานรัก

ทำไมไตรภูมิจึงเจ็บแปลบราวกับมีเข็มมาทิ่มแทงเช่นนี้ เขาเหม่อมองภาพต้นไทรในขณะที่เพื่อนๆ ของเขาจับกลุ่มชื่นชมภาพตรงหน้า มีเพียงอาวุธที่ผิดสังเกต

“มึงเป็นอะไรเปล่า ไอ้ไตร ยืนเหม่ออยู่ได้”

ไตรภูมิสะดุ้งสุดตัว เขาสะบัดหน้าเรียกสติก่อนจะหันไปผินยิ้มให้อาวุธ

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร เห็นว่าแถวนี้สวยดีน่าวาดรูปแค่นั้นเอง เฮ้ยพวกเรา เย็นแล้ววะ กลับกันได้แล้ว ขอบใจที่มาช่วยนะ เตี่ยวูกูเลี้ยงหมูกระทะตอบแทน”

ไตรภูมิกัดฟันหันหลังให้ลำคลองและเดินนำเพื่อนกลับไปยังบ้านของเขา ชายหนุ่มมิดประศูรั้วเมื่อรถที่มีเพื่อนของเขานั่งเบียดกันอยู่ขับออกมาแล้ว สายตาของเขาจ้องมองบ้านพร้อมกับหัวใจที่เต้นด้วยความตื่นเต้น

“รออีกไม่นานแล้ว ผมจะมาอยู่กับคุณ”

ไม่ว่าใครก็ตามที่พามาที่นี่ เขารู้แต่ว่าบ้านหลังนี้รอให้เขามาอยู่ด้วย ไตรภูมิตั้งใจหันหลังเดินไปยังรถยนต์เพื่อกลับไปยังเมืองหลวงที่มีแต่ความวุ่นวาย แต่ทันใดนั้นไตรภูมิก็ชนลูกชาน

คล้ายกับมีกระแสลมพัดเอื่อยมาอาบไล้อยู่บนท่อนแขนของเขา บางเบาแต่ก็สัมผัสได้ รวากับอะไรบางอย่างรับรู้ในความปรารถนาของไตรภูมิ

ไตรภูมิบอกตัวเองว่าเขาคิดมากเกินไป เขาสะบัดหน้าขับไล่ความรู้สึกเหล่านั้นและขับรถพาเพื่อน ๆ กลับโดยไม่ได้นมมองกระจกหลังเพราะมัวแต่สนใจเพื่อนที่ชวนคุย

เงาบาง ๆ ทอดยาวอยู่ตรงทางเดินเข้าบ้าน โดยที่ไม่มีใครมองเห็น แม้แต่คนเดียว

อีกไม่กี่วันหลังจากนั้นไตรภูมิก็อาศัยฤกษ์สะดวกขนข้าวของจำเป็นจากคอนโดมิเนียมมายังบ้านเก่าที่เป็นบ้านหลังใหม่สำหรับเขาในปลายวันหนึ่งหลังจากเรียนเสร็จแล้ว เขาเลือกห้องนอนใหญ่ที่อยู่ชั้นสองเป็นห้องพัก ภายในจัดแต่งด้วยเตียงไม้อย่างดีพร้อมกับที่นอนยัดนุ่น ในห้องกว้างขวางกินพื้นที่รวมมุขหกเหลี่ยมอยู่ด้วย ไตรภูมิสั่งซื้อเฟอร์นิเจอร์ชุดใหม่ให้เข้ากับสไตล์ของตัวบ้าน กว่าจะจัดห้องลงตัวเวลาก็ผ่านไปจนมืดค่ำ ชายหนุ่มจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ยกขาตั้งเฟรมวาดรูปมาจากรถ

ไตรภูมิไปที่รถ เขายกขาตั้งไม้สำหรับวางเฟรมวาดรูปจากในรถเข้ามาในบ้าน ชายหนุ่มสลดเบา ๆ เมื่อขาตั้งกระแทกกับด้านบนของกรอบประตู จนต้องลดระดับมันลง ไตรภูมิไม่ทันมองว่าเศษผ้าสีแดงเก่าคร่ำครึคล้ายกับผ้ายันต์ผืนหนึ่งที่ติดอยู่กับขอบด้านบนของวงกบประตูจะถูกขาตั้งเฟรมเกี่ยวจนขาดหลุดลอยไปตามลม

สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านกายจนชนลูกชาน ไตรภูมิสะดุ้งโดยไม่รู้ตัว เขารีบสะบัดหน้าเรียกสติกลับคืนมา

“จะบ้าไปแล้ว ไล่เหยี่ไตร”

บ่นกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะวางขาตั้งเฟรมไว้บนพื้น ไตรภูมิทิ้งกายลง
นั่งบนเก้าอี้โซฟาตัวยาวที่เขาสั่งซื้อมาวางตรงมุขhekเหลี่ยมชั้นล่างซึ่งเอาไว้
สำหรับรับแขกและนั่งพักผ่อน ชายหนุ่มกวาดสายตามองอย่างพอใจเมื่อ
รู้สึกถึงความเป็นบ้าน เขาจัดโซฟาหนึ่งเป็นครั่งง่าย ๆ มีตู้เย็นกับเตาไมโครเวฟ
ก็เพียงพอสำหรับหนุ่มโสดอย่างเขา

ความเหนื่อยล้าทำให้ไตรภูมิเอนกายลงไปบนโซฟานั้นเอง เปลือกตา
ค่อยๆ ปิดลง เขาคล้อยหลับไปอย่างง่ายดายด้วยความอ่อนเพลียกับภารกิจ
ที่มีตลอดทั้งวัน

สายลมหวีดหวิวยามตีหกหอบเศษใบไม้แห้งให้ลอยวนอยู่เบื้องนอก
ไตรภูมินอนขดตัวด้วยความเหน็ดเหนื่อยอยู่บนเก้าอี้โซฟาราวกับสายลมนั้น
กรูเข้ามาอาบไล้อยู่ตามร่างกายในความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น

“อ้อ”

ไตรภูมิจางแผ่วเบาเหมือนกับมีใครบางคนวางมือเย็นเยียบลูบไล้ไป
ตามท่อนแขน เปลือกตาทาหนาหนักตื่นระริกโยกจากจะลืมตาก็ลืมไม่ขึ้น

“คุณฟุ่ม”

ใคร?

เสียงเบาจนแทบจับใจความไม่ได้ลอยวนอยู่ในโสตประสาท ไตรภูมิ
กระสับกระส่ายอย่างอึดอัด เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่กลับทำอะไร
ทำไม่ได้ มันเหมือนมีแรงบางอย่างพันนาการเขาไว้จนไม่อาจขยับกายได้

“ใครนะ”

ไตรภูมิตะโกนถามอยู่ในความมืดมิด เขาอดหวาดกลัวไม่ได้กับสิ่งที่
ยังไม่รู้ว่าคืออะไรกันแน่

“ในที่ที่สุดคุณฟุ่มก็กลับมาหาใช้ดินแล้วนะขอรับ”

วิญญาณเสนาหา บทที่ ๒

ความขีตขัดที่มากขึ้น แปลกที่ไตรภูมิกลับรู้สึกโหยหาแรงบีบรัดนั้น
มันอุ่นร้อนสลบหนาวเหน็บชวนให้หัวใจเต้นรัวด้วยความถวิลหา

“คุณพุ่ม ลืมไฉ่ดินเสียแล้วหรือซอรับ”

เสียงนั้นแผ่วเบาเหมือนอยู่ไกลคนละฟากฟ้า แต่ไตรภูมิรู้ว่ามันดัง
แว่วอยู่แถวข้างหูนี้เอง

“ดิน ดินไหน”

ไตรภูมิดิ้นรนเพราะความขีตขัด เขาอยากจะมีตาขึ้นมองเจ้าของ
เสียงเรียกให้ถนัดแต่ก็ทำไม่ได้ ซื่อที่ได้ยินทำให้ไตรภูมิใจหาย เขาต้องเคย
รู้จักใครสักคนที่ใช้ชื่อนี้แน่ๆ

“อีกไม่นานคุณพุ่มจะต้องจำได้ อีกไม่นาน”

“เดี๋ยวสิ เดี่ยว อย่าเพิ่งไป”

RRRRR

เสียงร้องของโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกไว้ดังลั่นจนไตรภูมิผวา เขาลุกพรวด
ขึ้นมาจากท่านอนแล้วยกมือกุมหน้าอกด้านซ้ายเอาไว้ เหงื่อเหนียวหนึบไป
ทั่วทั้งตัวผิดกับอากาศเย็นขึ้นในยามเช้าตรู่ ไตรภูมิสะบัดหน้าขับไล่ความ

มีนงและรีบตั้งสติโดยเร็ว

“เกิดอะไรขึ้นวะ ผีอำหรือ”

เคยได้ยินเรื่องผีอำมาบ้างว่าแขนขาจะขยับไม่ได้ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ไตรภูมิไม่เคยเผชิญด้วยตนเองจนกระทั่งวันนี้ เขาลุกขึ้นจากโซฟาไปยังห้องน้ำด้วยอาการระส่ำระสาย แต่เมื่อเห็นร่างกายของตนยามถอดเสื้อผ้าเย็นหน้ากระຈกดวงตาของไตรภูมิกลับกระจ่างในทันที

เขาเพิ่งสายตามองผิวกายบนหน้าอกจากกระຈกที่สะท้อนมาก่อน จะก้มหน้ามองตัวเอง คิ้วโก่งเข้มขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นรอยสีแดงจางปรากฏอยู่บนเนื้อกายสีขาวเป็นจ้ำๆ ไตรภูมิยิ่งงงันหนักกว่ารอยสีกุหลาบเหล่านั้นมีที่มาจากไหน จะว่าผื่นแดงจากการแพ้ผงซักฟอกก็ไม่ใช่เพราะเขาก็ใช้ยี่ห้อเดิมมานานมากแล้ว ไตรภูมิได้แต่เก็บความสงสัยไว้ก่อนที่เขาจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าและเดินออกไปนอกตัวบ้าน

“นิมนต์ครับหลวงพ่”

ไตรภูมิกล่าวอย่างนอบน้อม รอจนกระทั่งพระภิกษุผู้ชราก้าวเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าจึงวางถุงบรรจุข้าวและกับข้าวใส่ลงไปบาตร หลวงพ่ที่เปิดบาตรรับอาหารจ้องมองชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีที่ไม่คุ้นตาอย่างแปลกใจและเอ่ยถามเมื่อเห็นไตรภูมิใส่บาตรเรียบร้อยแล้ว

“พ่หนุ่มย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้หรือ”

“ครับ ผมเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่เมื่อวานนี้เอง”

ไตรภูมิขานรับด้วยรอยยิ้มละมุน ใบหน้าของเขายิ่งดูสว่างไสวชวนมอง หลวงพ่เพิ่งสายตาพักใหญ่ก่อนจะถอนหายใจออกมา

“ในที่สุดก็มาพบกันจนได้สินะ ทั้งบุญและกรรมส่งผลจริงๆ”

“อะไรนะครับหลวงพ่” ไตรภูมิเอ่ยถามอย่างสงสัย “ใครพบกับใคร ผมมีบุญกับกรรมยังไงหรือ”

หลวงพ่ทำท่าจะกล่าวอะไรบางอย่างแต่กลับทำเพียงถอนหายใจออกมาอีกครั้ง

“เอาเถอะ เขาก็ไม่ได้มาร้ายหรอก เป็นเพราะเคยผูกพันกันมาก่อน
นั่นแหละ มีขวิดน้ำเปล่าอยู่ไม่ใช่หรือ แม่เมตตาส่งบุญกุศลให้เขาสักหน่อย
กล่าวตามหลวงพ่อนะ”

ไตรภูมิไม่ทันได้คิดอะไร เขาคิดว่าขวิดน้ำออกมาค่อยๆ รินลงไปใต้
พุ่มไม้ใหญ่พลางกล่าวตามคำสวดแม่เมตตาที่พระภิกษุชัชวาลกล่าวนำ จน
กระทั่งจบลงหลวงพ่อก็ได้รับความห่อหุ้มบางอย่างจากยามที่สะพานอยู่สูง
มาให้เขา ไตรภูมิรับมาถือในมือเห็นว่าเป็นเหรียญพระเล็กรูปร่างคล้ายอยู่กับ
เชือกโรมสี่มอ

“ใส่ไว้เพื่อนำจิตใจให้สงบ นึกถึงพระพุทธรูปให้มากนะพ่อหนุ่ม”

พระภิกษุชัชวาลเดินจากไปแล้ว ทิ้งไว้แต่ความสงสัยใคร่รู้ ไตรภูมิยก
ไหล่เมื่อหาคำตอบอะไรไม่ได้ เขาคิดถึงพระไว้ที่คอกก่อนจะเดินกลับเข้าไป
ในบ้านและเตรียมตัวไปเรียนที่มหาวิทยาลัยตามปกติกระทั่งลืมเลือนเรื่อง
นี้ไปในที่สุด

“เป็นไงวะไอ้ไตร นอนบ้านเก่าคืนแรกผีเข้าของบ้านหลอกมึงเปล่า”

ไตรภูมิเพิ่งจะมีเวลาคุยกับเพื่อนที่เรียนสาขาเดียวกันก็ตอนเย็นหลัง
จากที่กิจกรรมการเรียนทั้งหมดเสร็จสิ้นลงแล้ว เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเมื่อรุ่งเช้า
ที่ผ่านมา นั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“ไม่รู้ว่ะ มันครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่กว่าเขาคงไม่ทำอะไรร้ายๆ กับกุ
รอก”

“มึงก็กล้าเนอะ บ้านเก่าหลังใหญ่ขนาดนั้นยังกล้าอยู่คนเดียวอีก
เป็นกุนะสยของสัตว์”

เพื่อนอีกคนทำท่าขลุ่ยจนไตรภูมินึกขำ

“มึงไม่เอาไอ้กูธไปอยู่เป็นเพื่อนวะ มันคงเต็มใจน่าดู”

ไตรภูมิหันไปมองเพื่อนด้วยความสงสัย

“ทำไมกูต้องให้ไอ้กูธมันไปอยู่ด้วยล่ะ”

“เหี้ย ทั้งคณะมีมึงคนเดียวมั้งที่ใจดีไม่ออกกว่าไอ้กูธคิดกับมึงเกินเพื่อน

ถ้ามีง่อยปากนะ มันคงจะขนของไปอยู่กับมีงแทบไม้ทัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นในหมู่เพื่อน ไตรภูมิได้แต่สายหน้า เขาเองก็ตะขิดตะขวงใจอยู่ไม่น้อยที่อาวุธคอยเอาอกเอาใจเขาเกินกว่าความเป็นเพื่อนเช่นคนอื่น แต่ไตรภูมิก็ทำอะไรไม่ได้ในเมื่ออาวุธเองยังไม่ได้เอ่ยปากจริงจัง

จบบทสนทนาไตรภูมิจึงรีบขับรถกลับมาที่บ้านโบราณของเขา อะไรบางอย่างรบกวนจิตใจให้ชายหนุ่มเฝ้าคิดถึงและอยากกลับบ้านตลอดทั้งวัน จนเขาต้องเฝ้าแต่ตั้งสติให้อยู่กับการเรียนอย่างยากลำบาก กระทั่งไตรภูมิเลี้ยวรถเข้ามาในเขตรั้วบ้าน

“ผมกลับมาแล้วนะครับ คิดถึงคุณจังเลย”

เขาก็ผลอราฟังก้องออกไปออกมาราวกับบ้านหลังนี้มีชีวิต นึกแปลกใจกับความปวดหน่วงแปลกๆ ที่พุ่งขึ้นมาจนขบตาแล่นเอ๋อด้วยหยาดน้ำ ไตรภูมิสลัดความรู้สึกเหล่านั้นทิ้งไปและพยายามทำจิตใจให้สดใสขึ้น

“เป็นบ้าอะไรวะเนี่ย เสือกดราม่าไม่มีเหตุผลซะงั้น”

ก้นดำตัวเองก่อนจะเบนความสนใจด้วยการจัดแต่งห้องนอนบนชั้นสองให้เข้าที่เข้าทาง ไตรภูมียกขาตั้งเฟรมวาดรูปมาวางไว้ตรงส่วนของหน้ามุขหกเหลี่ยมในห้องนอนเป็นสิ่งสุดท้าย เขากวาดตามองรอบห้องด้วยความพอใจ

ไตรภูมิเลือกเฟอร์นิเจอร์ไม้มาใช้ ตั้งแต่เตียงนอนกว้างและตู้เสื้อผ้า เขาได้ชั้นวางของไม้ลายเก่ามาจากตลาดมือสอง ห้องนอนในตอนนี้เป็นเหมือนย้อนเวลากลับไปสมัยเกือบร้อยปีที่แล้วอย่างที่ไตรภูมิต้องการ

ชายหนุ่มทั้งกายลงบนเตียงกว้าง ความเหน็ดเหนื่อยทำให้เขาค่อยหลับไปกระทั่งแสงจันทร์นวลคล้อยต่ำลงเรื่อยๆ เข้าสู่ยามดึกสงัดในราตรี

“คุณพ่อของไอ้ดิน”

แว่วเสียงนั้นอีกแล้ว เสียงแห่งความรัทนท น้อยเนื้อต่ำใจและเจ็บเนื้อเจ็บตัวจนไตรภูมิมิรู้สึกสงสาร

“คิดถึงเหลือเกิน คุณพุ่มจะคิดถึงและเฝ้ารอเหมือนที่ไอ้ดินรอคุณพุ่มหรือไม่ขอรับ”

คิดถึงสิ คิดถึงเหมือนกัน

“รังเกียจไอ้ดินนักรัขอรับ แม้แต่เนื้อตัวยังมีให้แต่ต้อง”

น่าแปลกที่ไตรภูมิได้ยินเสียงนั้นราวกับกระซิบอยู่ข้างหูนี้เอง ผิวกายของเขาหนาวระเือกเมื่อรู้สึกคล้ายกับความเย็นกำลังแตะไล่ไปทั่วทั้งตัว

“ทั้งที่ไอ้ดินเฝ้ารักเฝ้าคิดถึง รอให้คุณพุ่มมาหาและบอกกับไอ้ดินว่าผู้ต่ำต้อยว่าคุณพุ่มทอดทิ้งไอ้ดิน ไม่มาหาไอ้ดินเพราะเหตุใด”

ไตรภูมิรอนนกระสับกระส่าย เขาอยากจะได้ตามองเหลือเกินว่าเจ้าของเสียงที่ตัดพ้ออยู่นี้เป็นใคร แต่ก็เหมือนกับมีอะไรบางอย่างเป็นกำแพงขวางกั้นไว้

“เดี๋ยวลี เดี๋ยวลี คุณเป็นใครกัน”

เขาพยายามจะส่งเสียงออกไป ดินรอนทุรนทุราย เขาจับได้ถึงกระแสของความอาวรณ์จนสะดุ้งตื่นกลางดึก เหงื่อไหลจนเปียกชื้นทั้งที่อากาศก็ไม่ได้ร้อนมากมายนัก

“อะไรกันอีกวะ”

ชายหนุ่มใช้ฝ่ามือเช็ดเหงื่อ เนื้อตัวเหนียวหนับจนนอนไม่เป็นสุข ไตรภูมิจึงลุกไปยังห้องน้ำถอดเสื้อผ้าออกแล้วอาบน้ำราดตัวให้เย็นสบายขึ้น

“อ้าว เชื่อก็คงพระเปียกเลย ลืมถอดก่อนอาบน้ำ”

ไตรภูมิส่ายหน้ากับความหลงลืมของตัวเอง เขาถอดพระออกจากคอวางไว้ที่ชั้นวางของก่อนจะกลับมานอนแผ่อยู่บนเตียง ความเจ็บปวดของคำคืนทำให้ไตรภูมิหันตาค้นหิ้ง ฝาผนังตาหนากิ่งๆ แพนตาหนาค่อยๆ ปิดลง

แค่เปิดเปลือกตาไตรภูมิก็หลับ เขาหลับสนิทจนกระทั่งดวงจันทร์วันเพ็ญฉายแสงนวลเป็นเงินยวงเข้ามาทางหน้าต่างห้องในยามใกล้รุ่ง ลมพัดกลิ่นชื่นของสายน้ำแตะต้องตามเนื้อตัวก่อนที่เขาจะรู้สึกถึงแรงยวบลงของที่นอน

“ใคร”

ได้ยินเสียงตนเองถามออกไปทั้งที่ยังอยู่ในนิทรา แขนสองข้างถูกดึง
ออกกว้างเพื่อให้มวลหนาหนักแล่นมาโถมทับชวนอึดอัด

“ออกไป”

“จริงเกี่ยจไ้ดินมากหรือขอรับ”

เสียงนั้นแว่วมาอีกแล้ว คราวนี้ตัดพ้อจนไตรภูมิใจหาย เขารีบปฏิบัติ
ทั้งที่ดวงตายังปิดสนิท

“ไม่ใช่ นะ ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่จริงเกี่ยจแต่ก็ไมยอมให้เข้าใกล้”

สายลมเย็นพัดผ่านเนื้อตัวแต่กลับทำให้ไตรภูมิร้อนรนไปทุกจุดที่
สายลมแตะได้ เหมือนมีมือร้อนกำลังลูบไล้ไปตามร่างกายปลุกเร้าให้หัวใจ
เต้นไม่เป็นจังหวะ

“คิดถึงไ้ดิน รอไ้ดินเหมือนที่ไ้ดินเฝ้ารอบ้างไหมขอรับ”

“อือ”

ราวกับสายลมนั้นจะรวมตัวกันเป็นมวลธาตุ มันทนาแน่นจนก่อเกิด
เป็นเงาที่ชัดขึ้นทีละน้อย ไตรภูมิลืมตาขึ้นมองร่างโปร่งใสของชายฉกรรจ์
รูปร่างกำยำ แน่นไปด้วยกล้ามเนื้อที่กำลังเอนกายลงเคียงข้างและใช้มือ
โปร่งแสงลูบไล้ไปบนกรอบหน้าของเขา ดวงตาบนใบหน้าคร่ำมอดมอง
อย่างอาวรณ์พลางเลื่อนหน้าลงไปแนบริมฝีปากลงบนก้นลิปปากนุ่มของ
ไตรภูมิ

“ดิน ดิน”

ปากหยักเผยอร้องเรียกอย่างเผลอเผลอใจได้สำนึกทำให้ดวงตา
ของร่างโปร่งแสงเบิกขึ้นอย่างยินดี แขนใหญ่โอบรัดร่างที่บอบบางกว่าเข้ามา
ในอ้อมกอดดพลางบิดปากลงไปอย่างโหยหา ปลายลิ้นเย็นค่อยๆ สอดลึกลงไป
จนไตรภูมิผวาอยู่ในความฝันเมื่อรู้สึกถึงร่างกำยำที่แสนคุ้นเคยกำลังบรรจง
ลูบหนักและตัวดิ้นเกี้ยวรัดจนต้องเงยหน้ารับและได้ตอบให้อีกฝ่ายดีใจ

ในฝันไตรภูมิปล่อยให้ให้อีกฝ่ายค่อยๆ ปลดกระดุมชุดนอนที่ทำงาน
ผ้าฝ้ายนุ่มมือ กางเกงแพรถูกดึงจนหลุดออกไปจากท่อนขา เขาเบียดตัว

เข้าหาร่างร้อนรุ่มยอมให้ปากร้อนฟอนเฟ่นทิ้งร่องรอยไปทั่วร่าง

“ดิน ดิน ข้าจะทนไม่ไหวแล้ว ต้องการเอ็งเหลือเกิน”

เขาได้ยินเสียงตัวเองกับบทสนทนาที่ไม่เคยใช้ ได้ยินเสียงลมหายใจ
กระเส่าดังแว่วเข้าหูก่อนที่จะท่อนขาจะถูกจับแยกออกจากกัน

“ไฉ่ดินก็ต้องการคุณฟุ่มเหมือนกันขอรับ ให้ไฉ่ดินได้มอบความสุข
แก่คุณฟุ่มเกิดนะขอรับ”

“อ้อ ดิน อ่า”

ตัวตนของอีกฝ่ายค่อยๆ แทรกเข้ามาอย่างวาบววม ไตรภูมิบิดกาย
รู้สึกถึงความคับแน่นแทบระเบิด

“ขยับสิดิน ข้าอยากให้อึงขยับเดี๋ยวนี้”

เสียงสั่นของไตรภูมิในความผันผวนออกคำสั่ง ร่างกำยำครางตอบรับ
แล้วขยับร่างกาย

“อ้อ...ดิน แรงอีก”

“ขอรับ คุณฟุ่ม โอ อืม...”

ไตรภูมิเอื้อมมือไปโอบรัดแผ่นหลังขึ้นเหนือแล้วเบียดกายจนผสาน
รวมเป็นหนึ่งเดียว

“ดิน ฮึก...ข้าจะทนไม่ไหวแล้ว”

ไตรภูมิชะงักเกร็งค้าง กล้ามเนื้อบีบตัวแน่นก่อนจะปลดปล่อยในที่สุด

ชายหนุ่มลืมหืมตาอยู่ในความมืด พบว่าตนเองนอนหงายโอบอยู่บน
เตียง กางเกงชุดนอนที่ไตรภูมิสวมใส่อยู่เปียกชื้น

วิญญานเสนาหา บทที่ ๓

บรรยากาศของตลาดในยามสายที่ยังมีผู้คนจับจ่ายกันหนาตาทำให้ผู้ที่นั่งอยู่ในร้านน้ำชาเล็กๆ ทอดสายตามองอย่างรื่นรมย์ ถนนหนทางที่สร้างทั่วพระนครตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ห้า นั้นขยับขยายเสียจนกว้างขวาง ผู้คนที่มีฐานะร่ำรวยเริ่มหันมาสัญจรกันด้วยรถอโตโมบิลจากต่างประเทศจนชวักไชว้ แต่ถึงกระนั้นชาวบ้านทั่วไปก็ยังนิยมใช้การเดินทางด้วยเรือในลำคลองเช่นเดิม อีกทั้งยังมีรถลากของเจ๊กที่เข้ามาอาศัยได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารวิ่งกันเกลื่อนกลาดอีกด้วย

เมื่อถนนหนทางมีมากขึ้น ตลาดที่ตั้งบนบกจึงมีมากตาม นอกจากตลาดน้ำดั้งเดิมที่มีมาก่อนแล้ว การค้าขายขยับขยายกิจการหลายอย่างให้เข้ากับชาวตะวันตกที่เข้ามา มีอิทธิพลต่อบ้านเมือง รวมไปถึงศิลปะความบันเทิงที่เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็วในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน

หากแต่เสียงเอะอะเอ็ดตะโรกับความซุลมุนที่กำลังเกิดขึ้นไม่ไกลจากบริเวณที่นั่งจับน้ำชา ก็ทำให้ควักโง่งที่ตั้งอยู่บนกรอบหน้ารูปหัวใจต้องขมวดลงอย่างสงสัย ดวงตาเรียวที่มีขนตายาวเป็นแพปกคลุมเบื่องบนเพ่งมอง

บริเวณเกิดเหตุที่เป็นริมถนนสายเล็กในตลาดยามเช้า

“ไอ้จ๋า เอ็งไปดูที่ว่่าเกิดอะไรขึ้น”

เสียงหนุ่มออกคำสั่งแก่บ่าววัยกลางคนที่นั่งคุยอยู่กับเพื่อนวัยเดียวกัน ตรงโต๊ะถัดไปของร้านน้ำชา ทำให้มันต้องผุดลุกอย่างรวดเร็วแล้ววิ่งไปหาข่าวด้วยความชำนาญในการสอดรู้ ก่อนจะวิ่งกลับมาหาผู้เป็นนายพลางหอบเป็นหมาขณะแจ้งข่าวต่อผู้เป็นเจ้านายของมัน

“นายเหมือน ลูกชายเจ้าคุณฝั่งชะโน่นขอรับคุณพุ่ม กำลังให้ไอ้พวก บ่าวรุมตีนไอ้หนุ่มคนหนึ่งอยู่ กระผมดูแล้วเห็นท่าจะอาการหนักเพราะคงจะ โดนไปหลายตีแล้ว”

คุณพุ่มของไอ้จ๋าถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะรู้ถึงกิตติศัพท์ที่ว่านายเหมือนบุตรชายของพระยาไกรสรสิทธิ์ที่มีบ้านเรือนหลังใหญ่ตั้งอยู่ใกล้กับคั้งแม่น้่านั้นขึ้นชื่อเรื่องอันธพาลแค่ไหน แต่ที่ต้องถอนหายใจออกมาด้วยความกลัดกลุ้ม พุ่มจะไม่สนใจเลยหากตนไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับตระกูลนี้ด้วยการหมั้นหมายอยู่กับแม่ละมัยน้องสาวของนายเหมือน ที่ใกล้จะถึงกำหนดวิวาห์ในอีกไม่นานนักด้วยการจัดการของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย

ครั้นมองเห็นสภาพเจ้าคนเคราะห์ร้ายที่โดนรุมทำร้ายจากชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ ขณะที่มันมีเพียงสองมือกับสองเท้าเพื่อปกป้องตนเองแล้วนั้น หากไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือเกรงว่ามันอาจจะเข้าไปตายคาถนนเสียก็เป็นได้ คิดได้ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นยื่นด้วยท่าที่สง่างาม

แม้พุ่มจะไม่ใช่ชายหนุ่มรูปร่างกำยำ แต่ด้วยเพราะความสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวสะอาดสะอ้าน ใบหน้าหมดจดนี้แหละที่ทำให้พุ่มหรือขุนพิพิธ ไสภณแห่งกรมช่างสิบหมู่สังกัดกรมวัง ผู้เป็นบุตรชายโอรสของพระยาวิเชียร อัครภาคมีชื่อเสียงขจรขยาดถึงความมั่งคั่งมีเสน่ห์ รวมทั้งอุปนิสัยอ่อนน้อมและโอบอ้อมอารี ทำให้หญิงงามในพระนครเฝ้าถวิลหาและพากันเสียตายเมื่อเขามีภาระเกี่ยวข้องอยู่กับแม่ละมัยเสียแล้ว

พุ่มก้าวเดินข้ามถนนเส้นเล็กที่ชาวบ้านพากันมุงดูและพูดคุยด้วยความตื่นเต้นแต่กลับไม่กล้าให้ความช่วยเหลือเจ้าหนุ่มเคราะห์ร้าย เพราะ

คนต้นเหตุคือคนนายเหมือนที่กำลังยื่นกอดอกหน้าเยี่ยมคุมเชิงให้ลูกน้อง
กลุ่มรุมทำร้ายคนดวงช่วยอยู่ กิตติศัพท์ของนายเหมือนเป็นที่เลื่องลือถึง
ความแกล้งแหยงแกลและได้บิดาให้ท้าย จะมีเพียงแต่ขุนพิพิธโสภณเท่านั้น
ที่กล้าเข้าไปกล่าวห้าม

“หยุดก่อนเถิด กระจมว่าทำร้ายมันหนักมือเกินไปแล้วนะขอรับพ่อ
เหมือน”

เสียงนุ่มแต่หนักแน่นทำให้นายเหมือนผู้ชายร่างโตหันหน้ามามอง
อย่างไม่พอใจ แต่เมื่อเห็นว่าคนที่กล้าเข้ามาขัดขวางเป็นใคร ใบหน้าถึงถึง
จำต้องคลายออกอย่างไม่เต็มใจนัก

“นี่กว่าใครที่กล้ามาห้าม ที่แท้ก็พ่อพุ่มนี่เอง หยุดก่อนพวกมึง ว่าที่
น้องเขยกูเข้ามาห้าม ไม่มีตามองหรืออะไร”

เสียงให้ขาดังขรมจากคนที่ยังไม่สาแก่ใจในการรุมทำร้ายคนอื่น แต่
พวกมันก็ยอมหยุดตามคำสั่งของเจ้านายพลางก้าวเดินถอยหนีเปิดทางให้
พุ่มได้มองเห็นชายหนุ่มวัยเพิ่งพ้นแตกพานนอนตัวออบอยู่บนพื้นดิน ทั้งเนื้อทั้ง
ตัวมีแต่ร่องรอยฟกช้ำ แต่ดวงตาคมคุ่นนั้นยังแกร่งกล้าไม่ยอมสยบถึงแม้จะหา
ทางสู้ไม่ได้ และทันใดดวงตาคู่นั้นกลับตัวมองมายังเขา เมื่อพุ่มได้ประสาน
สายตา หัวใจของเขากลับเต้นตึกตักจนต้องเบนสายตาหนีกลับมาอยู่ที่ผู้ร่วม
สนทนา พุ่มเอ่ยถามนายเหมือนที่ยังมีที่ท่าคุกคามไม่เลิก

“ไอ้หนุ่มคนนี้นั้นทำผิดกระทงไหนรี พ่อเหมือนจึงได้ลงโทษมันแรง
ขนาดนี้”

“เฮอะ ฤย!”

เหมือนถ่มน้ำลายใส่ร่างอนั้นจนมันหาญกล้าโง่หัวขึ้นมาด้วยสายตา
คั่งแค้น แต่ทันใดนั้นลูกน้องของนายเหมือนก็กระที่บลงไปบนแผ่นหลังจนมัน
ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บใจที่ตอบโต้ไม่ได้

“เพราะมันเหิมเกริมเข้าไปชิงอาหารที่พวกกระจมกำลังกินอยู่ไม่ทัน
อิมหน้า พ่อพุ่มลองตรองดูว่ามันเลวแค่ไหน”

พุ่มลอบถอนหายใจ หากนับว่าผิดก็คงจะผิดจริงในโทษฐานขโมย แต่

โดยปกตินายเหมือนก็ตั้งวงสุรากินทิ้งกินขำๆอยู่แล้ว หากใจมีเมตตาสักนิด แบ่งปันให้คนยากไร้หิวโหยก็คงจะไม่เกิดเรื่องนี้ ยิ่งได้ยินเสียงซุบซิบมาจากชาวบ้านที่ล้อมวงยืนมองด้วยความเห็นใจด้วยแล้ว

“มันก็หยิบกินแต่ของเหลือไอ้ที่โยนทิ้งบนพื้นดอก มิใช่หยิบคว้าในสำหรับเสียเมื่อไหร่”

มองร่างที่พุก้ำเพราะถูกทำร้ายแล้วพุ่มจึงตัดสินใจ หากเขาไม่ยื่นมือเข้าไป คล้อยหลังจากนี้คงถูกนายเหมือนและลูกน้องทำร้ายจนถึงแก่ชีวิตแน่

“เอาเป็นว่ากระผมขอชีวิตมันไว้ก็แล้วกัน เห็นใจกลัวว่ามันจะตายเสียก่อน ขอให้กระผมได้จ่ายอัตราใช้ค่าอาหารให้พอเหมือน พ่อเหมือนจะคิดค่าเสียหายเท่าไรก็แจ้งมา”

นายเหมือนเสะยิ้มเมื่อได้ยินคำขอนั้น และเมื่อกล่าววราคาราค่าตัวของการช่วยเหลือออกไปก็เรียกเสียงฮือฮาจากชาวบ้านที่มุงมองอย่างไม่เห็นด้วย

“ถ้าพ่อพุ่มใจดีจะเลี้ยงดูสำหรับอาหารแทนไอ้สารเลวนี้ กระผมก็ขอคิดค่าอาหารแค่สองบาทคงไม่มากเกินไป”

พุ่มนิ่งงัน สองบาทสำหรับการช่วยเหลือมนุษย์ที่ไม่มีทางต่อสู้อย่างเขาไม่รู้ว่ามันคุ้มค่าหรือไม่ แต่เมื่อเห็นคนที่พยายามยันกายตนเองขึ้นมา นั่งอยู่ตรงพื้นนั้นแล้วพุ่มจึงตัดสินใจได้ไม่ยาก เขาล้วงห่อเงินมาจากชายพก กางเกงแพรเนื้อดีหยิบเหรียญษาปณ์ราคาหนึ่งบาทมาสองเหรียญแล้วโยนให้นายเหมือนคว้าไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย มีแต่นายเหมือนที่กระหิ่มกับเงินที่ได้รับไป

“พ่อเหมือนน่าจะพอใจกับค่าอาหารแล้วก็เชิญเถิด ส่วนไอ้หนุ่มคนนี้กระผมจะขอตัวไว้เอง”

นายเหมือนไม่ได้สนใจอีก เขาพาพวกเสดะโลจจากไป พุ่มหันไปให้ความสนใจกับชายหนุ่มร่างผอมที่มีแรงพอจะพีนจนสามารถยันกายขึ้นมา นั่งคุกเข่าได้แล้ว

“เอ็งชื่ออะไร”

ร่างผมกะห่องเงยหน้าขึ้นมา มันจ้องมองใบหน้าของบุรุษที่งดงามที่สุดตั้งแต่มันเคยพบด้วยความนับถือและซาบซึ้งในน้ำใจที่ให้การช่วยเหลือคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างมัน

“กระผมชื่อดินขอรับ ขอบพระคุณเหลือเกินที่ช่วยชีวิต กระผมเป็นหนี้ชีวิตของคุณแล้ว”

“ไม่ต้องคิดว่าเป็นหนี้กระไรดอก ถือเสียว่าข้าช่วยลูกนกลูกกา เอ็งไปได้แล้วไอ้ดิน”

พุ่มแค่อายที่จะช่วยชีวิตของคนไร้ที่พึ่ง เขาไม่ชอบเห็นคนตกทุกข์ได้ยาก เมื่อเหตุการณ์สงบลงแล้วชาวบ้านที่ยื่นออกกันก็ต่างแยกย้ายกันไป พุ่มจึงเดินกลับหลังเพื่อลงเรือเดินทางไปทำงาน เขาก้าวเดินไปยังท่าเรือเรื่อยๆ ก่อนชะงักเมื่อได้ยินว่าติดตามสะกิดแขนอีกๆ

“คุณพุ่มขอรับ ไอ้ดินที่คุณพุ่มเพิ่งช่วยไว้มันเดินตามมาไม่ยอมห่างเลยนะขอรับ”

ไอ้ฉ่ำเอ๋ยขึ้นทำให้พุ่มต้องหยุดเดินและหันกลับมามองดินอีกครั้ง

“เอ็งตามมาทำไมไอ้ดิน”

ดินทรุดตัวลงกราบแทบเท้าของพุ่ม

“กระผมเป็นเด็กกำพร้าไร้ญาติขาดมิตร ที่คุณช่วยกระผมไว้ความนี้เป็นบุญคุณที่ไม่อาจทดแทนหมด กระผมไม่มีที่ไป ขอไปอยู่รับใช้คุณเพื่อทดแทนพระคุณเถิดขอรับ”

พุ่มสับสนกับมัน ดวงตาของมันกระจ่างใสไร้แวกกลับกลอกจนพุ่มนึกเวทนา

“พ่อแม่เอ็งไม่มีรี”

“ตั้งแต่เกิดกระผมยังไม่เคยเห็นพ่อแม่เลยขอรับ กระผมอยู่กับหลวงตากินข้าวกันบาตรจนโต นึกจะอายุแก่ใจที่โตเป็นควายแล้วยังต้องแย่งไข่แก่และไข่จุกที่วัดกินจึงกราบหลวงพ่อออกจากวัดแล้วมารับจ้างทำงานแลกข้าวสุกแลกข้าวเลี้ยงชีวิต กระผมไปกับเรือขนซุงเดินทางขึ้นล่องไปค้าขายที่ปากน้ำโพ แต่เมื่อวันก่อนกระผมถูกไอ้เจ้าของเรือมันให้พวกของมันบังคับ

กระผมทำงานและทำร้ายจนบาดเจ็บตกเรือและลอยมาติดอยู่ที่หน้าท่าเรือ”

ดินเล่าประวัติของมันเป็นอย่างนี้หมด ฟุ่มยิ่งนึกเวทนาสงสารมันมากขึ้น ไปอีก มองสภาพอดิโรยของดินแล้วจึงตัดสินใจ

“เอาเถิด หากไม่มีที่ไปเอ็งก็ไปอยู่กับข้า บ้านเรือนใหญ่โตจะเลี้ยงเอ็งเพิ่มอีกสักคนคงไม่เสียหาย เอาไว้ข้าจะแจ้งแก่เจ้าคุณพ่อของข้าเอ็งก็แล้วกัน”

นับจากวันนั้น ไข่ดินก็เข้าไปอยู่อาศัยในเรือนหลังใหญ่ของพระยาวิเชียรศักราชบิดาของฟุ่ม ช่วงแรกฟุ่มให้ดินช่วยทำงานที่ต้องใช้แรงงานในบ้านเช่นเดียวกับบ่าวผู้ชายคนอื่น ๆ ดินเป็นคนขยันขันแข็งและมีน้ำใจไม่นิ่งดูตาย ไม่นานนักมันจึงเป็นที่รักของบ่าวในเรือน และเพราะข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ร่าเริงหอมโหของมันเป็นจึงค่อยมีเนื้อไม้หนัง ผิวสีดำแดงของดินเป็นมันเงางามยามมีเหงื่อไหลมูกาย

“หน่วยก้านไข่ดินมันไม่เลวนัก ให้มันมาติดตามพ่อฟุ่มแทนไข่ฉ่ำเถิด”

คุณหญิงพร้อมมารดาของฟุ่มกล่าวกับเขาในวันหนึ่ง

“มันยังหนุ่มแน่น หน้าตาทำทางก็ดูไม่เลว จับมาฝึกมารยาทเสียหน่อยพอให้รู้จักพิธีรีตองแล้วให้คอยติดตามรับใช้พ่อฟุ่ม ไข่ฉ่ำมันก็แกล้งไปมากจะทำอะไรก็งกๆ เงินๆ ไข่ดินมันดูคล่องแคล่วว่องไว พ่อฟุ่มจะได้ไม่ลำบากตอนที่ออกไปทำงานไกลๆ”

ฟุ่มทำงานที่กรมช่างสิบหมู่ได้ตำแหน่งขุนพิพิธโสภณรั้งตำแหน่งช่างเขียนฝีมือดี โดยงานหลักนั้นคือวาดเขียนลงรักปิดทองตามอุโบสถวัดหลวงแล้วแต่จะได้รับคำสั่งมาจากกรมวัง ในบางคราวหากต้องไปทำงานในวัดที่ห่างไกลพระนคร ฟุ่มก็ต้องนอนที่กุฏิพระแทนที่จะกลับบ้าน

หลังจากวันนั้น ไข่ดินก็กลายเป็นบ่าวคนสนิทของฟุ่ม มันรับใช้เจ้านายของมันทั้งกลางวันและกลางคืนมิให้ขาดตกบกพร่อง มันเทิดทูนเจ้านายมันจนขึ้นชื่อ

“คุณฟุ่มของไข่ดิน”

กลายเป็นคำติดปากยามที่ดินได้คุยกับใครต่อใครเรื่องคุณฟุ่มของ

มัน ใช้อินชอปเวลาได้ติดตามเจ้านายออกไปทำงานเมื่อคุณพุ่มหรือขุนพิพิธ โสภณกำลังออกแบบและวาดลวดลายวิจิตรอยู่ในอุโบสถของวัด ภาพที่เจ้านายของมันใช้สมาธิในการถือพู่กันลงสีที่ละน้อยช่างงดงามจนมันหลงใหลกว่าจะรู้ว่าใช้อินก็หลงรักนายของมันเข้าเต็มหัวใจ แต่มันก็ต้องหักห้ามไว้ เพราะมันกับคุณพุ่มนั้นช่างห่างไกลจนมันไม่กล้าคาดหวัง มีหน้าซ้ำยังเป็นผู้ชายด้วยกันอีกต่างหาก มันได้แต่คอยปรนนิบัติพัดวีดูแลนายของมัน ยุงไม่ให้ได้ไร่ไม่ให้ตอมตั้งแต่เข้าจาดเย็น

ยามบ่ายวันหนึ่งที่พุ่มไม่ได้ทำงาน เขานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ชานบ้าน โดยมีดินเผื่ออยู่ไม่ห่าง ใช้อินชะเง้อชะแง้มองหนังสือในมือเจ้านายของมันด้วยความสงสัย

“คุณพุ่มอ่านตำราอะไรหรือขอรับ เห็นนั่งทอดถอนหายใจหลายรอบ เหลือเกิน”

พุ่มวางหนังสือในมือลงแล้วหันไปยิ้มให้ดิน เพียงเท่านั้นใช้อินก็หัวใจพองโตแล้ว

“พระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรื่องมัทนะพาธา เอ็งเคยได้ยินหรือเปล่าดิน”

ใช้อินส่ายหน้าพริต กระทั่งตัวหนังสือสักตัวมันยังไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไร น้ำหน้าอย่างมันนะหรือจะอาจเชื่อมถึงกับอำนาจพระราชนิพนธ์ได้

“ไม่เคยดอกขอรับคุณพุ่ม”

“เรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักที่น่าสงสารของนางอัปสรคนหนึ่งที่เกิดหวังในความรักจนกลายเป็นดอกกุหลาบ”

เพราะเห็นบ่าวคนสนิหนึ่งฟังอยู่ด้วยความสนใจพุ่มจึงใจดีเล่าให้ฟัง

“นางมัทนาแต่เดิมเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ มีเทวดาองค์หนึ่งหลงรักนางชื่อว่าสุเทษณ์ เทวดาองค์นี้ใช้ให้วิทายาธรบงับด้วยมนตราไปพานางมา แต่ครั้นขอความรักมัทนากลับปฏิเสธ สุเทษณ์จึงสาปให้มัทนาไปเกิดที่โลกมนุษย์ นางขอไปเกิดเป็นดอกไม้ที่มีกลิ่นหอม สุเทษณ์จึงให้นางไปเกิด

เป็นดอกกุหลาบ จะเป็นมนุษย์ได้ในคืนวันเพ็ญเท่านั้น ต่อเมื่อมีความรักจึง
จะพ้นสภาพการเป็นดอกไม้ และถ้าหากทนทุกข์เพราะความรักให้อ่อนวอน
ขอแล้วสุเทพณ์จะมาช่วย

ที่โลกมนุษย์ฤๅษีในป่าช่วยเลี้ยงดู รับนางมัทนาเป็นลูกบุญธรรม วัน
หนึ่งมีกษัตริย์ชื่อท้าวชัยเสนเดินทางมาเที่ยวในป่าและพบกับมัทนาจึงต่าง
หลงรักกัน ท้าวชัยเสนทูลขอนางกับฤๅษีและพากลับไปที่วัง แต่ปรากฏว่า
ท้าวชัยเสนนั้นมีเมียอยู่ก่อนแล้ว และพระมเหสีก็โกรธและเหิงหวงมากจึงหา
เรื่องออกอุบายใส่ไคล้ว่ามัทนาเป็นชู้กับทหารเอกของท้าวชัยเสน และแอบ
ส่งข่าวให้พระบิดาของพระนางส่งกำลังมาตีเมืองลูกเขย”

“เลวจริงๆ ขอรับ”

ดินที่นึ่งฟังตาแป้วถึงกับสบถออกมา พุ่มยี่มเมื่อเห็นดินโมโหแทน
มัทนา

“ท้าวชัยเสนเชื่อมเหสีจึงสั่งประหารทั้งมัทนากับทหารเอก”

“อ้าว เลวกว่าอีกขอรับ” ดินอ้าปากหวอ

“แต่คนของมเหสีล้านี้คิดมาสารภาพกับท้าวชัยเสนว่าทุกอย่างเป็น
แผนการชั่วร้าย ท้าวชัยเสนตกใจมากแต่โชคดีที่ทหารที่รับหน้าที่เพชรฆาต
ทูลว่ายังไม่ได้ประหารทั้งคู่”

“เฮ้อ โชคดี” ดินถอนหายใจโล่งอก

“ฤๅษีรับนางมัทนากลับไปอยู่ในป่า นางอ่อนวอนให้เทวดาสุเทพณ์
ช่วยให้นางกลับไปสวรรค์ สุเทพณ์ยังไม่คลายรักนางจึงเอ่ยขอให้มัทนา
ปลงใจอีกครั้ง แต่มัทนาก็ไม่ยอมเพราะไม่ต้องการเป็นหญิงสองผัวและใจยัง
ไม่อาจตัดจากท้าวชัยเสนได้ เทวดาสุเทพณ์โกรธมากจึงสาปให้มัทนากลาย
เป็นดอกกุหลาบตลอดไป ท้าวชัยเสนที่มาตามหาแต่ไม่ทันเสียใจมาก ฤๅษี
ที่เลี้ยงมัทนาจึงได้ช่วยให้พรว่าต้นกุหลาบมัทนาจะมีอายุชียยืนนานเท่ากับ
ชีวิตท้าวชัยเสน จากนั้นท้าวชัยเสนจึงนำต้นกุหลาบมัทนาไปปลูกในวัง”

“น่าสงสารนางมัทนานะขอรับ ยามรักก็ยอมทำได้ทุกอย่างแต่กลับ
ต้องมาผิดหวัง”

“ตรงกับคำประพันธ์ในเรื่องนี้อย่างไรละ”

พุ่มคว้าหนังสือขึ้นมาเปิดและอ่านบทประพันธ์ให้ดินฟัง

“ความรักเหมือนโรคา	บันดาลตาให้มีดม
ไม่ยินและไม่ยล	อุปสัคคะใดใด
ความรักเหมือนโคถึก	กำลังคึกฉิ่งไว้
ก็โลดออกจากคอกไป	บ ยอมอยู่ ณ ที่ซึ่ง
ถึงหากจะผูกไว้	ก็ดึงไปด้วยกำลัง
ยิ่งห้ามก็ยิ่งคลั่ง	บ หวนคิดถึงเจ็บกาย”

ยังมีทันจะอธิบายความหมายพุ่มก็ต้องวางหนังสือลงเมื่อพบว่าใน
เรือนวังมาแจ้งว่าท่านเจ้าคุณวิเชียรธรรมาคมผู้เป็นบิดาเรียกให้ไปพบ พุ่ม
จึงต้องรีบไปหาบิดาทันที

“เจ้าคุณพุ่มมีสิ่งใดกับกระผมหรือขอรับ”

เจ้าพระยาวิเชียรธรรมาคมมองบุตรชายโทนด้วยสายตาเข้มงวด

“ถึงเวลาที่พ่อพุ่มต้องตบแต่งเป็นฝั่งเป็นฝากับแม่ละมัยได้แล้ว มัน
ไม่งามที่จะปล่อยให้ลูกเต้าของเขากลายเป็นสาวเทื้อคาบ้าน ผัดผ่อนมาเป็น
ระยะเวลานานพอกับแม่เสียหน้ากับคำต่อว่าของเจ้าคุณฝั่งชะโน่นมิใช่น้อย”

วิญญาณเสนาหา บทที่ ๕

พุ่มถึงกับขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน ความคิดต่อต้านปะทุขึ้นมาจนเขาต้องหักห้ามไว้มิให้เอ่ยปากคัดค้านบิดาด้วยความรุนแรงผิดวิสัย หากเป็นเวลา ก่อน พุ่มอาจมีเพียงแค่ความเฉยชามิได้กระตือรือร้นในการตบแต่ง แต่ในบัดนี้เขากลับรุ่มร้อนดังมีไฟมาลนที่ใจอันเนื่องจากสาเหตุใดพุ่มก็ยังไม่อธิบาย แก่ใจตนเองมิได้ เขารู้เพียงว่าเขาไม่ต้องการแต่งงานกับแม่ละม้าย วุบหนึ่งคล้ายมีใบหน้าคมเข้มของบ่าวในปกครองกระจ่างขึ้นมาจนเขาต้องรีบปิดความรู้สึกละลานนั้นออกไป

“มีงานจิตรกรรมฝาผนังที่วัดบวรนิเวศที่กระผมได้รับมอบหมายในเดือนหน้าขอรับเจ้าคุณพ่อ กระผมเกรงว่าอาจจะไม่มีเวลา...”

“เฮ้ พ่อพุ่มอย่าเอาเรื่องงานมาเป็นข้ออ้าง”

เจ้าคุณวิเชียรจักรภาคโบกไม้โบกมือไปมาเพื่อหยุดคำปฏิเสธของบุตรชายโทนจนพุ่มต้องจำใจเสียบเสียงลง

“ปีนี้พ่อพุ่มอายุอานามยี่สิบสี่แล้ว บวชเรียนรีก็ผ่านมาหมด รับราชการเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว เป็นเวลาที่เหมาะแก่การมีคู่ครองแล้ว ไม่รู้ละเดือนหน้าก่อนถึงฤดูหน้าหลากพ่อจะจัดแต่งงานแต่งให้แก่พ่อพุ่มกับแม่ละม้าย”

น้ำเสียงเด็ดขาดของผู้เป็นบิดาที่ทำให้ผมต้องกลับมานอนปวดหัวอยู่ในห้องตนเอง คิ้วโก่งย่นเข้าหากันอย่างไม่รู้ตัว จิตใจของผมกระวนกระวายเมื่อถูกบังคับให้กระทำในสิ่งที่ไม่ต้องการ

“คุณผมเป็นอะไรหรือรับ สีหน้ามีผู้ดีเลย”

ดินผิด้สังเกตเห็นตั้งแต่มันยกโถใส่น้ำเข้ามาในห้องแล้ว เจ้านายของมันหายเข้าไปในห้องท่านเจ้าคุณเสียนานจนมันถือโอกาสไปยกผ้าผ่อนของเจ้านายมาจากแม่แ่มที่เพิ่งจะซักอบจนหอมมาเก็บในห้อง จนเสร็จเรียบร้อยมันเพิ่งจะเห็นคุณผมเดินออกจากเรือนใหญ่ของท่านเจ้าคุณด้วยสีหน้าเคร่งเครียดติดกับทุกว้น

ผ้าชุบน้ำหมาดหอมกลิ่นมะลิที่ถูบได้อยู่บนท่อนแขนรวมทั้งน้ำเสียวที่เต็มไปด้วยความหวังโยจากบ่าวที่คุกเข่าอยู่ข้างเตียง จุดรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้าที่มีแต่ความกังวลนั้นได้ไม่ยาก ผมเหยียดแขนข้างหนึ่งออกไปให้ไ้ดินมันเช็ดเนื้อเช็ดตัวสร้างความสดชื่นให้ ตั้งแต่ไ้ดินมาอยู่ด้วยผมมีแต่ความสบายใจเพราะมันดูแลไม่เคยขาดตกบกพร่องจนเขาเอ็นดูมันกว่าบ่าวคนอื่นมากนัก

เขามองหน้ามัน ไ้ดิน เด็กหนุ่มที่เขารับมาเลี้ยงจากข้างถนน เพียงเวลาไม่ถึงปีมันกลายเป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำ เมื่ออยู่ในเขตบ้านมันจะเปลือยท่อนบนสวมใส่เพียงผ้าขาวม้ายกรั้งจนถึงต้นขา อวดกล้ามเป็นมัดอยู่บนแผ่นอก ผิวเข้มคล้ำไ้แดด ใบหน้าของมันก็ดูคมกริบจนเขาเองยังใจเต้นเมื่อมองหน้ามันตรงๆ หลายครั้งที่ผมเคยเห็นว่าผู้หญิงบางคนชมัยชายตาให้มัน

“ไ้ดิน ปีนไ้เตียงเอาไ้ไ้ได้แล้ว”

ไ้ดินเงยหน้ามองคุณผมของมันด้วยแววตาเกิดพุนอย่างไม่ปิดบังความรู้สึก

“ไ้ดินอายุจะครบยี่สิบแล้วขอรับคุณผม”

คุณผมของมันมองสบตาอย่างมีนัยประหลาดที่ไ้ดินแปลไม่ออก

“อายุครบบวชแล้วข้าจะให้ไ้บวช หลังจากนั้นถ้าไ้คิดจะมีเมียข้า

จะไปขอให้ เติ้งไปรักไปชอบสาวคนไหนไว้บ้างหรือเปล่า”

โธ่ คุณพุ่มของไฉ่ดิน

ไฉ่ดินคร้านจะบอกกับคุณพุ่มว่ามันจะไปรักไปชอบสาวคนใดได้ ในเมื่อมันยกหัวใจทั้งดวงให้คุณพุ่มของมันไปหมดแล้ว ไฉ่ดินได้แต่สูมความอึดอัดไว้จนคับแน่นในอก มันได้แต่ก้มหน้านั่งเก็บอาการไว้

“ดิน ขึ้นมาบนเตียงแล้วมานวดขมับให้หน่อย”

ไฉ่ดินเงยหน้าขยับ จ้องมองนายของมันที่ให้ออกาสมันขึ้นไปบนที่นอน ยัดปยุ่นๆที่คุณพุ่มกำลังนอนหลับตาพริ้มอยู่นี่หรือ

“เร็วสิไฉ่ดิน อย่าชักช้า ข้าปวดหัวอยู่ไม่รู้หรือไร”

ไม่ต้องรอให้สั่งซ้ำ ไฉ่ดินผวาขึ้นไปนั่งอยู่ด้านหัวเตียง มันยกศีรษะพวยได้รูปของคุณพุ่มมาวางอยู่บนตักของมันต่างหมอนอย่างทะนุถนอมพลางใช้ปลายนิ้วนวดวนอยู่ตรงขมับทั้งสองข้างให้นายของมัน

“มือหนักดีแท้ นวดเสียหัวข้าแทบระเบิด”

“คุณพุ่มเจ็บหรือชอบรับ ไฉ่ดินขอประทานโทษนะขอรับ อย่าโกรธไฉ่ดินนะขอรับ”

มันรีบละล้าละลักพุดพลางหยุดมือเพราะเกรงจะทำให้พุ่มไม่พอใจ แต่นึกไม่ถึงว่าพุ่มกลับยกมือมาวางอยู่บนหลังมือของมัน ฝ่ามือของเจ้านายช่างนุ่มจนไฉ่ดินอยากจะได้มาแนบแก้มสากของมันยิ่งนัก

“ใครบอกว่าข้าโกรธ ข้าชอบนะที่มีเอ็งอยู่ใกล้ ดิน ข้าชอบใจเอ็งที่มาดูแลข้าเป็นอย่างดี”

น้ำเสียงของคุณพุ่มฟังดูอ่อนล้าจนแม้แต่คนโง่อย่างไฉ่ดินก็เข้าใจได้โดยง่าย

“ถ้าอีกหน่อยข้ามีเมีย เติ้งคงจะมาอยู่แบบนี้ไม่ได้แล้ว”

ไฉ่ดินใจหาย หน้ามันซีดเผือดเมื่อได้ยิน คุณพุ่มของไฉ่ดินจะแต่งเมียเข้าบ้าน มือที่แตะอยู่ตรงขมับเจ้านายผลอกำแน่นด้วยความรวดเร็ว

“ผู้หญิงอย่างแม่ละมัยคงจะไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ข้าเป็นแน่ ข้าคงจะคิดถึงเอ็งนำดู อ๊ะ!”

พุ่มอุทานอย่างตกใจเมื่อขณะที่นอนหนุนตักแข็งของไอ้ดินและหลับตาครุ่นคิดด้วยความไม่สบายใจ จู่ๆ ริมฝีปากของเขาก็ถูกปิดแนบลงมาอย่างไม่ทันตั้งตัว เมื่อเปิดเปลือกตาขึ้นก็เห็นเพียงกรอบหน้าคมของบ่าวคู่วิวที่โน้มกายก้มหน้าลงมาจากนุ่งสูทถึงลมหายใจร้อนผ่าวรินรดอยู่ตรงปลายคาง ริมฝีปากแห่งผากของไอ้ดินที่แนบชิดอยู่กับกลีบปากของพุ่มทำให้เจ้าตัวใจสั่นและหมดแรงห้ามปรามจนต้องปล่อยมือให้บ่าวต่ำต้อยเป็นฝ่ายผลະโบหน้าออกไปเองเมื่อเวลาผ่านไปพักใหญ่

ไร้ซึ่งคำสนทนา มีเพียงดวงตาสองคู่ต่างจ้องกันอย่างคั่นคว้าเข้าไปในหัวงลักของอีกฝ่าย ดวงตาคู่หนึ่งบอกถึงความรักและบูชาจนหมดใจในขณะที่อีกคู่หนึ่งกลับมีแต่ความสับสนและหวาดวิตกกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“ดิน... ข้า...”

“ไอ้ดินขอประทานโทษ ไอ้ดินมันเลวที่กระทำการจาบจ้วง ไอ้ดินมัน...”

ดินเพิ่งจะได้สติว่ากระทำหยาบเกียจติเจ้านายของมันยิ่งนัก สีหน้าของมันแตกตื่นลนลานซีดเผือด ดินกลัวว่าคุณพุ่มจะโกรธและขับไล่มันให้ไกลห่าง แต่ดินไม่นึกเลยว่าคุณพุ่มจะเป็นฝ่ายยกสองมือโน้มคอมันลงมาให้มันได้มีโอกาสแนบชิดกับปากนุ่มของผู้เป็นนายอีกครั้ง

ดินตกตะลึงแต่มันไขว่คว้าโชคของมันได้เร็วยิ่ง และคราวนี้มันไม่ยอมสูญเสียโอกาสที่จะขบเม้มไปตามเรียวกปากนุ่มอย่างที่ใจมันต้องการมานั้นนาน ปลายลิ้นอุ่นค่อยๆ แตะไล่ให้คุณพุ่มของมันเผยอปากรับจนมันสอดลิ้นเข้าไปชิมความหวานจนได้ มือสากประคองกรอบหน้างดงามให้เฝยรับความหวานสู่จูบอันยาวนานของมัน

เนิ่นนานจนเกือบขาดใจ ฝ่ามือนุ่มที่จับแต่ก้านพู่กันจึงได้ผลัดไหล่มันออก ไอ้ดินหอบลึกในขณะที่คุณพุ่มนอนร่างสั่นไหว กลีบปากที่ตินรู้แล้วว่าหวานฉ่ำนักรสระริกแดงเรื่อ ไอ้ดินคว้ามือนุ่มมาแนบแก้มได้สำเร็จอย่างใจต้องการ มันมองสบตาเรียวที่อยู่บนโบหน้าแดงเรื่อของคุณพุ่มแล้วกดจูบไปที่กลางฝ่ามือ

“คุณพุ่มไม่ต้องพูดอะไรดอกขอรับ บ่าวอย่างไ้ดินได้เพียงแค่นี้ก็
ดีใจเหลือเกินแล้ว”

“ดิน ข้า...”

ร่างกายของไ้ดินกำลังต้องการมันรู้ตัวดี ความเป็นชายของมันนั้น
แข็งกระด้างชวนอึดอัดเสียตั้งแต่จูบแรกแล้ว และร่างกายของคุณพุ่มก็กำลัง
ต้องการปลดปล่อย มันเองมองออกเช่นกันเมื่อเหลือบมองไปยังจุดกลาง
ลำตัวที่พองพุ่มผ่านกางเกงผ้าแพรเนื้อลื่นขึ้นมา ถึงอย่างไรทั้งเจ้านายและมัน
ก็เป็นมนุษย์ปุถุชนที่ยังต้องการปลดปล่อยตามธรรมชาติ แต่มันไม่ยอมให้
นายของมันแปดเปื้อนไปยิ่งกว่านี้ ไ้ดินขยับตัวไปด้านปลายเท้าของคุณพุ่ม
ก่อนจะเอ่ยเสียงสั่นพร่ำ

“ให้ไ้ดินช่วยคุณพุ่มได้มีความสุขนะขอรับ”

บ่าวต่ำต้อยไม่รอคำตอบ มันเอื้อมมือไปปลดปมมัดของกางเกงแพร
ลื่นมือออก แล้วดึงขอบผ้าลงช้าๆ พลังลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนับ ไ้ดิน
ไม่รอช้า มันโน้มกายลงต่ำแล้วครอบครองคุณพุ่มทั้งหมด

“ดิน อ่า อย่าทำแบบนี้ มันไม่ดีต่อเอ็งด้วย”

ผู้เป็นนายผงกศีรษะมองด้วยความตกใจ ไม่เคยมีใครแตะต้องพุ่ม
ใกล้ชิดถึงเพียงนี้ แต่ดวงตาคมของดินช่างแน่วแน่ที่จะทำให้พุ่มมีความสุข

“ชีวิตนี้ของไ้ดินมีคุณพุ่มเป็นเจ้าของ ต่อให้ตายไปวิญญาณของไ้
ดินก็ยังคงภักดีต่อคุณพุ่ม เพราะฉะนั้นเรื่องเพียงเท่านี้ คุณพุ่มอย่าได้เป็น
กังวลเลยขอรับ”

พุ่มสะดุ้ง ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครมาทำเรื่องเช่นนี้ให้เขา ไ้ดิน
เหลือบตาขึ้นมองอย่างพอใจเมื่อมันสามารถทำให้คุณพุ่มครางอย่างมีความสุข
ได้

“ฮัก ฮัก ดิน ไ้ดิน”

พุ่มสะท้อนใจต้องโผล่เข้าหา ดวงตาเรียวราวเนื้อทรายปริ้ออำหวาน
พรางสอดนัยข่มกุ่มมดกดำของไ้ดินไว้แน่น การกระทำแต่ละอย่าง
เร่งเร้าให้พุ่มผวา ร่างกายเกร็งเครียดขึ้นเรื่อยๆ จนต้องพ่นลมหายใจร้อน

ละอูออกมา

“ไม่ไหวแล้วดิฉัน อ้อ”

พุ่มนอนดวงตาลอยหอบหายใจลึกเร็วจนคล้ายเหนื่อย จากนั้นจึงเผลอหลับไปอย่างสบายตัวที่ได้ปลดปล่อย ขณะที่ไอ้ดินกระวีกระวาดทำความสะอาดให้นายของมันและนั่งมองอย่างพอใจเมื่อเห็นสีหน้าของนายผ่อนคลายเมื่อหลับไหล

ส่วนตัวมันนั้นแค่ได้เห็นหน้านายแล้วจินตนาการว่ามีคุณพุ่มอยู่ในอ้อมกอด ไอ้ดินก็ปลดปล่อยได้ไม่ยากเหมือนอย่างที่มันแอบกระทำอยู่เกือบทุกคืน

“คุณพุ่มของไอ้ดิน สุดที่รักของไอ้ดิน”

มันพึมพำแผ่วเบา ก่อนจะล้มตัวลงนอนอยู่บนพื้นห้องข้างเตียงของเจ้านายตัวเอง ดวงตาคมของมันปิดลงอย่างสุขสมและหลับฝันดีตลอดราตรีนั้น

ไตรภูมิผวาสุดตัวจากการหลับไหล ร่างสูงโปร่งยกท่อนแขนเข้ดเห็งื่อที่เหลรินอยู่ตรงขมับราวกับเพิ่งผ่านการวิ่งรอบสนามฟุตบอลมาหมาดๆ และตึกคั่นคืนนี้อีกเช่นเคยที่องค์เทพได้ร่วมผ้าปลดปล่อยความอัดอั้นออกมาพร้อมกับหัวใจที่เต้นรัวทั้งที่เพิ่งสะดุ้งตื่น แต่ที่แปลกคือในคำคืนนี้ความฝันของเขาชัดเจนเสียเหลือเกิน

ชัดเจนเหมือนกำลังดูละครโทรทัศน์ ภาพของชายหนุ่มรูปร่างกำยำกล้ามเนื้อแน่นเป็นลอนข้างคมชัด มันน่าแปลกที่เขารู้สึกผูกพันจนหน่วยตาขึ้นร้อนผ่าว ไตรภูมิยกปลายนิ้วแตะขอบตาตนเองอย่างไม่เข้าใจ

หัวใจของเขาร้อนจนทนอยู่หนึ่งบนเตียงไม่ไหว ร่างสูงของไตรภูมิก้าวลงจากเตียงแล้วเดินไปเปิดไฟกลางห้องจนสว่างไสวก่อนตรงไปที่แผ่นเฟรมผ้าใบที่ซึ่งกระดาษชรออยู่แล้ว เขาหยิบชิ้นงานที่ทำค้างไว้ออกไป คิวาดินสอดำขึ้นมาร่างเค้าโครงตามนิมิตอย่างรวดเร็ว

มันเป็นภาพที่ไตรภูมิร่างแบบได้เร็วที่สุดตั้งแต่เคยทำมาทั้งที่ไม่มี

แบบจริงให้เห็นนอกจากใบหน้าเด่นชัดในความฝันเท่านั้น ปลายนิ้วเรียวยับ ดินสอลากเส้นบนกระดาษโดยไม่ออกแนวจนกระทั่งแสงสีทองเริ่มจับที่ขอบ ฟ้าไตรภูมิจึงได้ละมือ เขายืนมองภาพที่ปรากฏอยู่บนเฟรมอย่างพึงพอใจ เมื่อเห็นเป็นใบหน้าชายหนุ่มและลำตัวท่อนบนที่เปลือยเปล่า ลอนกล้ามเนื้อเป็นลูกตั้งแต่ปากกว้างจนถึงใต้ราวนม ใบหน้าคมเข้มอย่างคนสมัยก่อน คิ้วดำดำเป็นปั้ง จมูกโด่งคมสัน ดวงตาในภาพคมกริบราวกับกำลังจ้องตรงมายังไตรภูมิเช่นกัน

“สวัสดิ์นายดิน ในที่สุดเราก็พบกันเสียทีนะ”

ปากหยักของคนในภาพคลี่ยิ้มเล็กน้อยอย่างคนยิ้มยาก ไตรภูมิมองฝีมือตัวเองแล้วหัวใจความไหวชอบกล เขาไม่รู้ว่าการที่จ้องมองภาพผู้ชายแล้วใจสั่นมันเกิดจากสาเหตุอะไรกันแน่

“ท่าจะเพี้ยนแล้วไอ้ไตร มึงหวั่นไหวกับผู้ชายด้วยกันเองได้ยังไงวะ”

เขาโคลงศีรษะเบาๆ ก่อนท้าวหวอดเมื่อความง่วงงุนมาเยือน ชายหนุ่มเดินหลับตาทิ้งตัวลงกลางเตียงและหลับสนิทลงอย่างรวดเร็ว

มวลอากาศค่อยๆ เกาะกลุ่มรวมกันอยู่ตรงหน้าแผ่นเฟรมจนเกิดเป็นเงาจางก่อนจะเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นชายหนุ่มที่มีหน้าตาพิมพ์เดียวกับในภาพไม่ผิดเพี้ยน ร่างโปร่งแสงจากมวลอากาศจ้องมองภาพของตนอย่างพึงพอใจ

“ฝีมือของคุณพุ่ม ไม่ว่าจะเวลาจะผันผ่านไปนานเพียงใดก็ยังงดงามไม่เคยเปลี่ยน”

ร่างเงาชัดจนเกือบจะมองผ่านคล้ายมนุษย์ตรงไปยังเตียงที่ไตรภูมิหลับสนิท เขาเอนร่างลงไปนอนตะแคงข้างจ้องมองใบหน้าของไตรภูมิอย่างแสนรัก

“ถึงรูปร่างภายนอกจะเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนคุณพุ่มแต่กาลก่อนแต่ไต่ดินรู้ว่าจิตของคุณพุ่มยังคงเป็นคุณพุ่มของไต่ดินเช่นเดิม”

มือหยาบลูบได้แว่วเบาไปตามกรอบหน้าแล้วเลื้อยมาโอบรัดอยู่ตรงหน้าอก เขาวางแก้มแนบลงไปกับกลุ่มผมนุ่มของไตรภูมิ

“รออีกนิดนะขอรับ ตั้งแต่คุณพุ่มมาอยู่ใกล้ๆ พลังของไฉ่ดินก็ยิ่งมีมากขึ้น อีกไม่กี่วันเท่านั้นเราจะได้พบหน้ากันเสียที”

“กรวดน้ำหน่อยใหม่ ส่งบุญถึงเขา”

หลวงพ่อบอกเขาในเช้าวันหนึ่งเมื่อเขาจ้วงเจียมมาใส่บาตร หลังจากจัดการท่องคำกรวดน้ำแผ่เมตตาตามที่หลวงพ่อนำทางให้แล้ว พระภิกษุชราจึงได้เอ่ยถาม

“พระที่ให้ไปไม่ได้คล้องคอไว้หรือกรียอม”

“เอ่อ...”

ไตรภุมิหัวเราะเจื่อนจนหลวงพ่อโคลงศีรษะ ตั้งแต่วันที่ถอดออกจากคอแล้วไตรภุมิก็ลืมเสียสนิท

“เอาเถอะ เขาก็ไม่ได้มาร้ายหรือก หมั่นทำบุญไปให้มันแหละดีแล้ว”

ไตรภุมิกลับเข้ามาในบ้านเพื่อเตรียมตัวออกไปเรียน เขาแวะเบี่ยงหน้ากรอรูปที่เขาวาดและลงสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลังจากวันแรกที่ลงมือวาดภาพผ่านไปไม่กี่วัน ตอนนี้อาพนั้นเสร็จสมบูรณ์มันช่างเหมือนจริงราวกับคนในภาพกำลังจ้องมองเขาไม่ว่างตา

“ผมไปเรียนก่อนนะดิน คำๆ จะกลับมา ฝากบ้านด้วยละ”

เขาพูดเหมือนดินอยู่ใกล้ ไม่รู้ลี ไตรภุมิรู้สึกเช่นนั้นแม้จะไม่เคยเห็นดินแบบชัดๆ และช่วงนี้เขาก็หลับสนิทไม่ได้ฝันอีก ไตรภุมิยังไม่รู้ว่าเรื่องราวต่อจากในฝันจะเป็นอย่างไรทั้งที่เขาเองก็อยากรู้ใจจะขาด

เนื่องจากการจรรยาจรตติขัดเหตุเพราะฝนตก กว่าที่จะเสร็จสิ้นภารกิจและถึงบ้านก็ทำให้มืดค่ำไปแล้ว ไตรภุมิจอดรยนต์ได้กรีบวิ่งเข้าบ้านเนื้อตัวเปียกปอนจนต้องรีบอาบน้ำ พอสบายตัวเขาก็คว้าพู่กันเตรียมทำงานที่ค้างไว้ แต่ยังไม่ทันลงมือด้านนอกกลับบังเกิดพายุฝนกระแทกหน้าต่างปิดดังปังใหญ่ เสียงกระแสดมพืดหิวปะปนกับเสียงสายฝนที่เทลงมาราวกับฟ้ารั่วแทบไม่ได้ยินอย่างอื่น ไตรภุมิมขมวดคิ้วเมื่อแสงไฟกลางห้องติตุ ติบๆ ก่อนจะดับวูบลงจนมืดมิด

“อ้าวเฮ้ย อย่าเพิ่งดับสวิตซ์งานยังไม่เสร็จ”

เขาสับสนเพราะงานที่ต้องเร่งส่งอาจารย์ยังคงค้างอยู่ กำลังนึกหา
ไฟฉายว่าตนเองวางไว้ตรงไหนกระทั่งเดินส่งเดชมาจนถึงหน้ากรอบรูปของ
ดินที่วางบนหลังตู้ใส่ของสูงขนาดเท่าเอวของเขา มือเรียวกค้นหาไฟฉายจน
คิดว่าอะไรบางอย่างที่เย็นเยียบมาจับไว้

ไตรภูมิเอะใจ เขากะพริบตาถี่เพื่อให้อินกับความมืดแล้วเพ่งมองสิ่ง
ที่ตนเองกำลังจับ

พ่อนแขน!

กลิ่นหายใจจนเกือบหมดลมแต่หัวใจกลับเต้นถี่ยับ ริมฝีปากสั่นไป
หมดเมื่อเขาฝืนใจเงยหน้าซ้ำๆ

“เฮ้ย!”

ผะเมื่อเห็นกรอบหน้าคมแจ่มแจ้งแม้จะอยู่ในความมืด ดวงตาของ
ไตรภูมิเบิกกว้างหลังแน่ชัดแล้วว่าสิ่งที่ปรากฏในสายตามันไม่ใช่เพียงบุรุษ
ในภาพ แต่เขาคอนันต์ตัวตนจริงๆ

